

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku z dnia 12 września 2007 r. w sprawie T-36/04 API przeciwko Komisji w zakresie w jakim Sąd Pierwszej Instancji potwierdził prawo Komisji do nieujawniania pism procesowych Komisji w sprawach w ramach których miała odbyć się rozprawa;
- stwierdzenie nieważności tych części decyzji Komisji D (2003) 30621 z dnia 20 listopada 2003 r., których nieważność nie została stwierdzona uprzednio przez Sąd Pierwszej Instancji w sprawie T-36/04 lub, w dalszej kolejności, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji zgodnie z wyrokiem Trybunału; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie twierdzi, że zaskarżony wyrok powinien być uchylony z następujących powodów:

1. Po pierwsze, Sąd Pierwszej Instancji dokonał błędnej wykładni art. 4 ust. 2 drugie tiret rozporządzenia („wyjątek postępowania sądowego”) stwierdzając, że Komisja nie musiała dokonywać konkretnej oceny kwestii, czy należało przyznać dostęp do jej pism procesowych przez rozprawę. Taka interpretacja jest (i) sprzeczna z utrwalonymi zasadami wykładni wyjątku postępowania sądowego, które zostały uznane w innych częściach wyroku, (ii) oparta na nieistniejącym prawie Komisji do obrony jej interesów „niezależnie od wszelkich zewnętrznych wpływów”, (iii) oparta na oczywiste błędnych argumentach prawnych, w zakresie w jakim powołuje się na „zasadę równości broni”, (iv) niesłusznie pomija znaczenie zasad innych sądów, które zezwalają na dostęp do pism procesowych przed rozprawą; oraz (v) błędnie powołuje się na konieczność ochrony skuteczności postępowania przy drzwiach zamkniętych przed sądami wspólnotowymi.
2. Po drugie, Sąd dokonał błędnej interpretacji zwrotu „interes publiczny” zawartego w art. 4 ust. 2 in fine rozporządzenia, stwierdzając, że gdy w grę wchodzi pisma procesowe przedłożone sądowi, ogólny interes publiczny w odniesieniu do treści postępowania przed sądami wspólnotowymi nie może przeważać nad interesem chronionym przez wyjątek postępowania sądowego.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (wielka izba) wydanego w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-36/04 Association de la presse internationale ASBL (API) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 29 listopada 2007 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-532/07 P)

(2008/C 22/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Docksey oraz P. Aalto, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Association de la presse internationale ASBL (API)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie w części spornego wyroku, w zakresie w jakim stwierdza nieważność decyzji Komisji odmawiającej dostępu do dokumentów, o które zwróciło się API, od dnia rozprawy w odniesieniu do wszystkich skarg z wyjątkiem postępowania w sprawie naruszenia;
- ostateczne rozstrzygnięcie kwestii będących przedmiotem niniejszego odwołania;
- obciążenie strony skarżącej w sprawie T-36/04 kosztami postępowania poniesionymi przez Komisję w tej sprawie i w ramach niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi po pierwsze, że Sąd Pierwszej Instancji popełnił błąd co do prawa dokonując wykładni wyjątku dotyczącego postępowań sądowych w ten sposób, że instytucje powinny badać wnioski o dostęp do pism procesowych w każdym poszczególnym przypadku od dnia rozprawy, w ramach skarg innych niż skargi w sprawie naruszenia. W związku z tym Komisja zauważa, że wnioski Sądu Pierwszej Instancji są niezgodne z uzasadnieniem, że Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił interesu prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości lub interesu innych osób wymienionych w postępowaniu oraz że Sąd Pierwszej Instancji zbadał jedynie prawa i obowiązki jednej ze stron. Mimo że dokumenty przedstawione przez instytucje nie są wykluczone z zakresu zastosowania rozporządzenia (WE) 1049/2001⁽¹⁾, wnioski sformułowane przez Sąd Pierwszej Instancji nie mają podstaw w ustawodawstwie wspólnotowym lub orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości.

Po drugie, Sąd Pierwszej Instancji popełnił błąd co do prawa dokonując wykładni wyjątku odnoszącego się do śledztwa w ten sposób, że Komisja powinna zbadać wnioski o dostęp do pism procesowych w ramach postępowań w sprawie naruszenia na podstawie art. 226 WE w każdym poszczególnym przypadku od dnia wyroku, również w przypadku skarg, co do których podjęto decyzję, lecz które nie zostały jeszcze rozstrzygnięte, co osłabia zdolność Komisji, jako strażniczki traktatów, do czuwania nad wykonaniem przez państwa członkowskie obowiązków, ciążyących na nich na mocy prawa wspólnotowego.

Po trzecie, Sąd Pierwszej Instancji popełnił błąd co do prawa dokonując wykładni wyjątku dotyczącego postępowań sądowych w ten sposób, że instytucje powinny zbadać wnioski o dostęp do ich pism procesowych w każdym poszczególnym przypadku w ramach skarg, co do których podjęto decyzję, lecz które są związane z zawisłymi sprawami, co osłabia ich zdolność do obrony swych interesów przed sądami wspólnotowymi jak też zdolność Komisji, jako strażniczki traktatów, do zapewnienia wykonania prawa wspólnotowego.

(¹) Dz.U. L 145, str. 43.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-541/07)

(2008/C 22/67)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: M. Patakia)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że zakazując na mocy dekretu ministerstwa transportu z dnia 3 marca 2004 r. nr 12078/1343, interpretowanego na podstawie okólnika z dnia 28 lipca 2004 r. nr 45007/4795 wydanego przez dyrekcję ds. bezpieczeństwa drogowego i środowiska naturalnego, stosowania w ogólny sposób na szybach samochodowych powłok na szyby wyprodukowanych lub sprzedawanych zgodnie z prawem na rynku innych państw członkowskich Unii Europejskiej, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 28 i art. 30 WE;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Po otrzymaniu skargi Komisja zbadała greckie ustawodawstwo zakazujące stosowania powłok na szyby na przedniej

szybie pojazdu i w sposób ogólny na szybach samochodowych.

2. Komisja twierdzi, że zakaz nie jest objęty zakresem zastosowania dyrektywy 92/22/EWG zmienionej dyrektywą 2001/92/WE i, w braku harmonizacji na poziomie wspólnotowym, powinien być zbadany w kontekście art. 28 i 30 WE.
3. Taki zakaz stanowi środek o skutku równoważnym do ograniczenia ilościowego w swobodnym przepływie towarów, sprzeczny z art. 28 WE zważywszy, że stanowi przeszkodę w sprzedaży w Grecji takich powłok, które są produkowane i sprzedawane zgodnie z prawem w innych państwach członkowskich.
4. Ponadto Komisja zauważa, że władze greckie nie zdołały przedstawić dostatecznych dowodów świadczących, że środek był uzasadniony i proporcjonalny.
5. W szczególności nie zostało wykazane, że istnieją kryteria pozwalające stwierdzić w toku kontroli, czy omawiane powłoki spełniają określone minimalne wymogi, zgodnie z tym co twierdzą władze greckie.
6. W rezultacie Komisja twierdzi, że omawiane ustawodawstwo stanowi naruszenie art. 28 WE, które nie może być uzasadnione na podstawie art. 30 WE ani nadrzędnymi względami interesu publicznego w rozumieniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-548/07)

(2008/C 22/68)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Patakia i M. Van Beek)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 roku w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (¹), a w szczególności na mocy klauzuli 1 ust. 2, klauzuli 2 ust. 1 i 3 lit. b), klauzuli 2 ust. 3 lit. e) i f) oraz klauzuli 2 ust. 4 i 6 porozumienia załączonego do tej dyrektywy,
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.